

— Bentley — LITTLE

KONZULTANT

Přijít o práci se ukáže být ten nejmenší problém...

Konzultant

The Consultant
Copyright © 2015 by Bentley Little
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Mirka Polová, 2022
Cover © Zhivko P. Petrov, 2012
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2022

ISBN 978-80-277-2996-8 (pdf)

BENTLEY LITTLE

Konzultant

FØBØS

Rodině Konfeských: Bobovi, Davidovi a zejména
Natalii, která ví všechno o hrůzách moderního
pracoviště.

KAPITOLA PRVNÍ

Mohl si za to sám.

Kdyby si Craig Horne nezkontroloval maily ihned po probuzení, kdyby si prostě nechal práci do práce, k čemuž ho Angie vždycky nabádala, vůbec by se o té poradě nedozvěděl. V klidu by se osprchoval, oholil a posnídal s rodinou, a teprve krátce po osmé, po příchodu do kanceláře, by shledal, že zmeškal nějakou poradou. A během dopoledne už by ho někdo poinformoval, co se tam řešilo.

Jenže on si svou mailovou schránku *otevřel* a zpráva, která ho po přihlášení uvítala, zněla: „Porada vedoucích pracovníků v 7.30.“ A tak se nakvap osprchoval a oblékl, narychlo do sebe pod Angiiným nepřívětivým, nesouhlasným pohledem hodil hrnek kafe a fofrem vypadl ze dveří.

Odjíždět do práce časněji znamená výrazně nižší hustotu provozu, takže mu cesta oproti obvyklým pětačtyřiceti minutám trvala jen půl hodiny a do práce nakonec dorazil s dvacetiminutovým náskokem. Když vyjížděl výtahem na šesté podlaží, říkal si, že by pravděpodobně před odchodem z domu *stihl* narychlo zhltnout snídani. Ale Angie to raději říkat nebude, jinak by její řeči nebraly konce.

Vystoupil z výtahu, došel chodbou ke své kanceláři a popřál dobré ráno Lupe, své sekretářce, která očividně právě dorazila a ještě si ani nesedla. Stála za svým stolem a teprve si vyndávala z papírového pytlíku croissant. Usmála se na něj. „Jdeš brzy.“

„Porada,“ odpověděl stručně. Vrtalo mu hlavou, co se tam asi bude probírat. Generální ředitel Matthews nemíval

ve zvyku svolávat je tak narychlo, a ještě méně obvyklé bylo, aby nespécifikoval agendu.

Craig se zavřel ve své kanceláři, posadil se za stůl, zapnul si počítač a našel si údaje o tržbách za jejich nejnovější software. Ta čísla mu poslali už před několika dny, ale jemu se nechtělo se na ně dívat, byl si vcelku jistý, že i bez toho ví, jak si věci stojí. Takže teď byl sice otrávený, ale nikoli překvapený, když si potvrdil, že měl pravdu: OfficeManager, jejich nový balíček pro podnikatele, neměl slabý odbyt, on to byl jasný propadák.

Bude se na schůzi probírat tohle? Údaje o prodeji? Bylo to vysoce pravděpodobné, a tak si pro jistotu vytiskl pár grafů znázorňujících celkové obchodní trendy. Mohly by se hodit, kdyby se musel hájit.

Zabzučel telefon, rozsvítilo se červené světélko a Craig mrkl na hodinky. Čas vyrazit na poradu. Posbíral si materiály, řekl Lupe, ať brání do jeho návratu hrad, a sjel výtahem dolů do přízemí.

Cestou do konferenčky potkal na chodbě Phila Allena. „Máš nějakou představu, o co jde?“ zeptal se ho.

„O minimalizaci škod,“ odpověděl Phil a přehodil si aktovku do druhé ruky. Z Craigova zmateného výrazu mu muselo být jasné, že jeho kamarád nic netuší. Zastavil se. „Ach Bože, ty to nevíš, že?“ vyhrkl.

„Co?“

Phil mu pokynul, ať jde stranou, ke stěně, a přestože v doslechu nikdo nebyl, naklonil se k němu blíž a zašeptal: „A.I. odvolala tu fúzi. Je to dneska na první stránce *Journalu*. Nejsou ochotni ani udělat nabídku. Šušká se, že jakmile se otevře burza, poletí naše akcie strmě dolů. Anderson už vyfasoval zlatý padák a odlachtil. Nebude žádným překvapením, jestli ho budou následovat další.“

Craigovi se rozbušilo srdce. „Co se stalo?“

„To nikdo neví. A jestli ano, tak to neříká. Přitom nám zrovna minulý týden vystavili jejich nezávislí auditoři ohledně zdraví naší firmy kladný posudek. Musely vyplavat nějaké nesrovnalosti, když vzala A.I. tak najednou zpátečku.“

„Myslíš, že se bude propouštět?“

„Já nevím, co si mám myslet. Ale ty se nemáš čeho bát. Váš úsek je v té kreativní části firmy. Jestli budou padat hlavy, bude to na finančním. Tam jsou ti, kteří prosazovali fúzní strategii.“

„No jo, ale OfficeManager totálně selhal. Zrovna před pěti minutami jsem se díval na tržby.“

„Ale *Zombie Air Force* je ve hrách pořád jednička. Věř mi, tobě nic nehrozí. Jestli to někdo schytá za OfficeManager, tak je to obchodní. My to odnášíme vždycky. Ale já si nemyslím, že dnešní porada bude mít něco společného s konkrétními produkty. Fúze se nekoná, Anderson vzal roha a firma jde ke dnu. O *tom* to bude.“

Po chodbě už přicházeli členové představenstva, ředitelé úseků a divizí, manažeři a vedoucí a Craig s Philem zmlkli, aby si v konferenční místnosti připomínající divadlo stihli najít dobrá místa. Generální ředitel Matthews už stál na pódiu a fakt, že stěna za ním byla holá – nikde ani stopy po nějakých grafech či diagramech, nikde žádná promítací plátna pro PowerPoint –, znamenal, že se dnes děje něco opravdu neobvyklého. Craig stělil pohledem po Philovi. Výraz jeho kamaráda vypovídal o potlačovaných starostech a dokonale odrážel jeho vlastní stísněné pocity. Matthews se ani nikomu nepodíval do očí; upřeně hleděl před sebe na zem a občas se podíval na nástěnné hodiny. To nevěstilo nic dobrého.

Jejich generální ředitel puntičkářsky lpěl na dochvilnosti a porady zahajoval přesně ve stanovený čas. Ani dnešní ráno nebylo výjimkou. Někteří ještě nedorazili a pár lidí se ještě ani nestihlo posadit, když oznámil: „Začínáme.“

Dalších dvacet minut byli podrobováni drtivě kritickému hodnocení výkonů firmy za poslední rok, které kulminovalo potvrzením, že ano, jak hlásí *The Wall Street Journal*, Automated Interface už nemá o fúzi s CompWarem zájem. Finanční ředitel Hugh Anderson a první místopředseda Russell Cibriano, architekti fúzní strategie, si posypali hlavy popelem a dobrovolně firmu opustili. Jenže tím se nic zásadního nevyřeší.

„V tomto okamžiku je pro nás nejdůležitější obnovit a udržet si důvěru jak zákazníků, tak odborné veřejnosti. Takový je náš primární cíl, a proto jsme se rozhodli, že si najmeme firmu poskytující manažerské poradenství a nejdříve si dáme do pořádku interní záležitosti. Velmi doporučována je firma BFG Associates, která má vynikající historii dosažených výsledků jak v soukromém, tak ve veřejném sektoru. Budou provádět studii celého CompWaru odshora dolů a budou mít na vyžádání přístup ke všemu a všem. Každý úsek a divize dostane instruktáž zohledňující specifika související s konkrétní pracovní náplní, ale v podstatě bude mít BFG za úkol naši firmu prostudovat, zanalyzovat získané údaje a dát doporučení, jak můžeme zkonsolidovat personál, zefektivnit postupy a procedury a udělat vše, co je zapotřebí, abychom zůstali na dnešním konkurenčním trhu životaschopní.“

Žkonsolidovat personál?

Sál se ustaraně rozšuměl. Craig se podíval na Phila.

„To ještě neznamená, že jejich doporučení budeme automaticky implementovat,“ zdůraznil Matthews. „Jejich zpráva pro nás bude jen odrazovým můstkem. Ale doufáme, že ji bude možno použít jako způsob, jak dodat CompWaru druhý dech a stanovit dráhu naší další budoucnosti. Tak, a jestli teď jsou nějaké dotazy, rád zodpovím, co budu moci.“

Dotazy byly. A Matthewsovy odpovědi byly stejně neurčité a všeobecné jako jeho proslov. Když Craig z porady odcházel, věděl pouze tolik, že byli najati nějakí konzultanti, kteří

mají prostudovat možnosti, jak snížit náklady a zvýšit zisky – nejpravděpodobněji propouštěním. Byl to deprimující zvrat událostí. Něco takového dnes ráno, když vstával, rozhodně nečekal. Ale aspoň že na tu poradu šel a že ho tam Matthews viděl. To by mohlo mít jistou váhu, kdyby došlo na lámání chleba. Takový Van Do nebo Josh Halberstram se tam neukázali vůbec – pravděpodobně se před odchodem do práce nemrkli do mailu –, ale to je přesně ten druh věcí, které může generální brát v úvahu, až začnou padat hlavy.

„Zajímavá porada?“ zeptala se ho Lupe, když se vrátil.

Craigovi bylo jasné, že dokud nebude učiněno oficiální oznámení, tak od nich Matthews očekává, že o tom pomlčí, ale přesto usoudil, že bude lepší dát jí echo. „Ta fúze nevyšla. Anderson a Cipriano už jsou pryč a vypadá to, že se bude propouštět.“

Obvykle bezstarostná Lupe zvažněla.

„Nic moc víc nám neřekl, ale najali si poradenskou firmu, a než se rozhodnou, co dál, bude se provádět nějaká studie.“

Rozhlédla se, jestli nikde poblíž nikdo není. „Co si o tom myslíš ty...?“

Pokrčil rameny. „Phil mě ujišťuje, že nám nic nehrozí. Doufám, že má pravdu, ale oba uděláme dobře, když se od nynějška budeme pro jistotu chovat maximálně korektně.“

Lupe přikývla. „Nemám něco udělat? Mohla bych...“

„Nech toho,“ řekl jí. „Prozatím budeme prostě fungovat jako dosud. Až ti konzultanti přijdou sem, tak se možná budeme muset vydat s nějakou strategií, ale tohle budeme řešit, až bude co řešit.“

„Já nemám dost odslouženo,“ podotkla ustaraně Lupe.

„Dokud jsem tu já, jsi tu taky,“ ujistil ji Craig.

Ale ji to neuklidnilo zdaleka tolik, jak čekal, a když vcházel do své kanceláře, přemítal, jestli Lupe neví něco víc než on.

KAPITOLA DRUHÁ

„Ba ne, oni už jsou rozhodnutí,“ prohlásila Angie. „Oni už se určitě rozhodli, koho propustí a které divize budou *konsolidovat*. A konzultanty do toho zapojili jenom proto, aby k tomu získali právní oporu. Aby měli alibi.“ Potřásla hlavou. „Najde se snad na téhle planetě větší podfuk, než je poradenský byznys?“

Právě chystala večeři – v jednom hrnci ohřívala omáčku na špagety, v druhém vařila těstoviny. Craig seděl u kuchyňského stolu a vychutnával si pivo. „Já bych si tím nebyl tak jistý,“ povzdechl si. „Ty jsi Matthewse neslyšela. Já si fakt myslím, že jim teče do bot. Podle mě opravdu hledají někoho, kdo by jim poradil.“

„To je snad ještě horší.“

Z obýváku vpadl do kuchyně rozčilený Dylan. „Tati! Ty jsi říkal, že hned přijdeš! Čekám na tebe už celou věčnost!“ Doběhl k němu, popadl ho za ruku a tahal ho ze židle. „Ty si teď máš se mnou číst!“

Craig se na synka usmál, střelil po Angie pobaveným pohledem, odložil pivo na stůl, vstal a šel za synkem do obýváku. Na gauči, na místě, kde obvykle sedával, už ležela připravená *Husí kůže*, kterou měli právě rozečtenou. Craig věděl, že synek soutěží se spolužačkou Karen, kdo bude mít načteno víc hodin za týden, a tak se jako každý večer uvelebili ke knize a pustili se do čtení. Četli ji společně a střídali se po kapitolách ve čtení nahlas, dokud na ně Angie nezavolala, ať si umyjí ruce a jdou večeřet.

Po večeři si ještě chvíli četli, pak napsali záznam do Dylanova čtenářského deníku a jako každý večer si šli společně vyčistit zuby. Nakonec se Dylan nasoukal do pyžama, Angie mu přečetla pohádku a uložila ho do postele.

O něco později, když už bylo nádobí umyté a Dylan spal, probírali, co by dělali, kdyby Craig přišel o práci. Když se před narozením Dylana rozhodli, že jejich syn nebude vyrůstat pod dohledem pečovatelské služby, ale že s ním vždycky bude jeden z rodičů doma, přešla Angie z nemocnice u Svatého Judy, kde byla zaměstnaná jako zdravotní sestra na plný úvazek, do zařízení Urgentní péče, přidružené k téže nemocnici, kam mohla docházet na víkendové směny. Čili ona se starala o Dylana přes týden a Craig s ním byl o víkendech, což znamenalo, že hlavním živitelem rodiny byl Craig a bez jeho příjmu by nevyšli.

„Já myslím, že k tomu nedojde,“ řekl jí.

„To nevíš.“

Měla pravdu. V duchu si procházel jejich měsíční výdaje, počítal, kolik peněz jejich domácnost měsíčně potřebuje, a uvažoval, co by si asi počali bez nich. Největší částku dělala hypotéka, ale kdyby najednou zůstal bez práce, museli by se nějak postarat i o zdravotní pojištění, protože teď jim pojištění hradil jako benefit jeho zaměstnavatel, zatímco Angie, která pracovala jenom na částečný úvazek, zaměstnavatel žádné pojištění nehradil. *Tohle* by byly hlavní výdaje, a i když měli nějaké úspory v bance, pochyboval, že by dokázali přežít byť jen jeden rok, pokud by si rychle nenašel nějakou jinou práci.

Ale nic takového Angie vykládat nebude.

„Bude to v pohodě,“ prohlásil sebejistě. „A teď už mlč. Chci se dívat na televizi.“

„Neříkej mi, ať mlčím!“

„Hele, já jsem taky mlčel, když ses dívala na *Šéfkuchaře*.“

„Fajn,“ odsekla. „Tak se teda dál dívej na tu svoji stupidní televizi.“

A tím to zhaslo.

Když příštího rána dorazil do práce, čekal na něj na parkovišti Phil a nahoru šli společně. „V noci jsem si udělal menší průzkum,“ řekl Phil.

„Čeho?“

„BFG Associates.“

„A?“

„Je to těžká váha. Vlastní pět set firem, sakumprásk.“ Na okamžik se odmlčel. „Má zatraceně impozantní historii.“

„Ale tebe to nepřesvědčilo.“

„No... Ne, nepřesvědčilo.“ Nenápadně se rozhlédl kolem, jako by se bál, že je někdo špehuje. „Problém je v tom, že za nimi zůstává spousta zmaru. Jistě, obvykle vyženou ceny akcií nahoru, jenže zároveň zlikvidují spoustu pracovních míst. Oni dělají cosi, co nazývají ‚přesouvání‘, což, pokud mohu soudit, znamená, že umísťují zaměstnance na místa, na která nejsou doopravdy kvalifikovaní. Údajně se tak má zaměstnancům poskytnout širší zázemí a větší perspektiva, což z nich má udělat lepší pracovníky, jenže ve skutečnosti to dopadá tak, že jsou najednou v postavení, které je nad jejich síly. Tím pádem mohou být legitimně vyhozeni a nahrazeni novými zaměstnanci, kteří ovšem nastupují za mnohem nižší plat.“

„To nezní dobře,“ uznal Craig.

„A to je nejspíš jen vrcholek ledovce. Jsem přesvědčený, že toho je mnohem víc, jen jsem to ještě nebyl schopen zjistit.“

Blížili se k budově, ale než došli ke vchodu, Phil se zastavil a počkal, až kolem nich projde skupinka žen. „Jak se na to díváš ty?“ zeptal se Craiga, když ženy zmizely uvnitř.

„Myslíš na ty konzultanty? Já vůbec nevím. Angie říká, že konzultanti jen poskytnou právní oporu pro kroky, o kterých

už firma rozhodla. Ale ty jsi přece ten, který ví vždycky všechno dřív. Copak se ti doneslo?“

„Nic.“

„Zatím,“ usoudil Craig.

„Zatím,“ souhlasil Phil.

Když Craig dorazil na šesté podlaží, Lupe už seděla jako obvykle na svém místě za stolem. „Ti konzultanti neztrácejí čas,“ sdělila mu. „Už nastoupili. Dostala jsem mail. Odeslán byl v šest třicet. Seznamovací schůzky jsou rozvrženy na celý dlouhý den. Nejprve ředitelé úseků, pak ředitelé divizí, po nich následují manažeři, vedoucí a tak dál, níž a níž až k poskokům, jako jsem já. Tvoje schůzka je stanovena na jedenáctou. My sekretářky nastupujeme ve tři třicet.“

Obešel stůl, naklonil se přes její rameno a přečetl si ten mail sám. „Jaká je nálada?“ zeptal se jí. „Myslím po budově. Měla už jsi možnost s někým mluvit?“

„Nikdo nic neví a všem to dělá starosti.“

„Tak to jsme na tom stejně.“

„*Mělo* by nám to dělat starosti?“ zeptala ho nezvykle vážným tónem.

„Nevím o nic víc, než jsem ti řekl včera.“

„Ale řekneš mi, kdyby ses něco doslechl?“

„Řeknu,“ slíbil.

Vešel do své kanceláře. Původně si chtěl nejdřív projít nové maily, než se do něčeho pustí, ale byl z toho všeho tak rozčilený, že se nakonec v kancelářském křesle otočil zády ke stolu a zadíval se z okna. Jeho kancelář se mu vždycky líbila a vždycky se mu líbila i celá budova. Hranatá, moderní, se stropními světlíky, velkými okny a silnými zdmi z nebarveného betonu, mnohde ověšenými stejně hranatými a stejně moderními uměleckými díly – na to, co zde dělali, mu vždycky připadala naprosto dokonalá. Jenže dnes měl pocit, že je zbytečně okázalá. Podíval se dolů na přilehlé pozemky – na

„kampus“, jak to nazývali – a viděl perfektně udržovaný trávník, exotické rostliny a květiny, nákladné sochy. Svou práci by přece mohli zrovna tak dobře dělat ve všednějším prostředí, v běžné budově s obyčejnými kanceláři a kójemi. Zadoufal, že to bude jedna z věcí, kterými se budou konzultanti zabývat, protože by nebylo fér, aby loajální, pracovití zaměstnanci přišli o místo jen proto, že se peníze rozházely na extravagantní zařízení kanceláří a zahradní architekturu.

Otočil se zpátky ke stolu – k drahé desce z plexiskla, přičemž levnější dřevěná deska by byla mnohem praktičtější –, zapnul si počítač a začal si procházet maily. Byla tam spousta spamů, mezi nimi pár aktualizací od vedoucích programátorů pracujících na *WarHammeru III* a *Zombie Navy*, dalších hrách, které firma uváděla do prodeje. A k tomu zoufalý vzkaz od Tylera Langa týkající se navrhovaných aktualizací k nešťastnému OfficeManageru a pak zpráva s prapodivným předmětem „Fotky compwarových žen cucajících ptáky na vánočním večírku!!!“.

Na tom večírku byl – byla to jedna z nejpoklidnějších sešlostí, jakých se kdy zúčastnil – a věděl, že se tam nic takového nedělo. Se svrašťelým čelem mail otevřel.

A přečetl si jednořádkovou zprávu: „Na tohle byste se v pracovní době dívat neměl!“

Craig odtrhl pohled od monitoru. Srdce mu bušilo. Tak tohle byla past, kterou pravděpodobně nastražili konzultanti, a ti si nepochybně zaevidují každého zaměstnance, který si tento mail otevře. Teď se ho na to budou vyptávat a on bude muset omluvně vysvětlovat, *proč* chtěl vidět „Fotky compwarových žen cucajících ptáky na vánočním večírku!!!“.

Ti chlápkové na to jdou pěkně zostrá.

Craig odpověděl na maily, které vyžadovaly odpověď, a pak řekl Lupe, že jde dolů za programátory.

„Máš schůzku s těmi konzultanty,“ připomněla mu.

„Ta je až v jedenáct.“

„Nevypínej si mobil,“ požádala ho.

„Do té doby budu dávno zpátky.“

„Nevypínej si mobil.“

Zнала ho dobře. Ještě pořád se společně se skupinou programátorů shromážděných kolem PC díval na demo *Zombie Navy* a jeden přes druhého pokřikovali pokyny a nápady na technického dokumentaristu, testujícího nedávno odladěnou druhou úroveň hry, když mu zapípal mobil. Popadl ho a přečetl si vzkaz od Lupe: „Schůzka za deset minut. Zasedačka na třetím podlaží.“

„Musím běžet,“ sdělil jim. „Dejte mi vědět, jestli na něco přijdete. A další úroveň potřebuju mít hotovou do pátku.“

„Ona je hotová,“ řekl Huell. „Musím jen pár věcí vyčistit a pak už ji předáme frajerovi.“

Dokumentarista ani nezvedl oči od obrazovky. „Jmenuju se Rusty, ty chcípáku.“

„Hlavně mě průběžně informujte,“ připomněl jim Craig.

Zasedačka na třetím podlaží byla mnohem menší než ta v přízemí a ani interiérem nepřipomínala divadelní sál: místnosti dominovala přenosná bílá tabule umístěná před holou betonovou zdí a tři velké stoly postavené před tabulí. Skoro všechna místa u stolů byla obsazena, takže se Craig musel posadit do řady židlí nahusto nastavených vzadu. Phila nikde neviděl, ale o pár vteřin později přece jen doběhl a posadil se na židli vedle Craiga. „Zrovna mi telefonoval ten cvok z IBM. Nemohl jsem se z toho vymotat. Nakonec mi nezbylo než prostě zavěsit a mazat. Až tady skončíme, tak mu zavolám a řeknu mu, že byl nějaký výpadek na síti nebo co.“

V popředí místnosti nikdo nestál a ani nikde jinde Craig neviděl nikoho neznámého, kdo by mohl být oním konzultantem, ale zrovna když se chtěl zeptat Phila, jestli se mu nedoneslo něco z předešlých ranních jednání, vešel dovnitř

zadními dveřmi Matthews a s ním ještě někdo. Mlčky a rázně prošli mezi židlemi a stoly přímo do čela zasedačky.

Veškerá konverzace utichla, všechny hlavy se obracely dopředu. Muž stojící vedle Matthewse byl vysoký, hubený, s červeným motýlkem. Vlasy měl podivně světle hnědé, skoro do oranžova, a ostříhané na ježka, což mu ještě zvýrazňovalo už tak velké čelo. Výraz prázdňový jako automat čekající, až ho někdo zapne; sedící publikum jen flegmaticky přelétl pohledem a jeho oči každého zaznamenaly, aniž by na někom zvlášť spočinuly.

„Tak dobrá,“ řekl Matthews. „Začneme. Toto je pan Patoff. Jak už jste asi uhádli, bude zde pro BFG Associates koordinovat studii, která nám pomůže se rozhodnout, jak po naší nedávné, eh, smůle postupovat dál.“

Muž se usmál. *Vřele*, řekl by možná někdo, ale to by se pletl. Navenek jeho úsměv vřele vypadal a Craig nijak nepochyboval, že tak spouště lidem i připadá. Ale vespod bylo něco opačného, vespod zaznamenával jakýsi chlad, z něhož na něj padala tíseň. Nebylo na něm nic upřímného, byl to jen vykalkulovaný pokus přesvědčit lidi v místnosti, že před nimi stojí laskavý člověk, jemuž leží na srdci jen jejich dobro, nikoli krutý žralok, který sem přišel rozhodnout, či místo bude zrušeno.

Tohle je nebezpečný člověk, usoudil Craig. Od této chvíle je třeba zachovávat nejvyšší opatrnost. A chovat se maximálně korektně.

„Pan Patoff a konzultanti, kteří budou pracovat s ním, budou...“ Matthews se pousmál. „Nu, proč ho nenechat, aby vám to řekl sám? Dámy a pánové, pan Patoff.“

Ozval se zdvořilý potlesk.

„Formalit není zapotřebí,“ sdělil jim konzultant, popošel k bílé tabuli a černým fixem na ni napsal své jméno. „Můžete mi říkat Regu. Jako tomu konferenciérovi z talk show, jenom se to vyslovuje s U.“

Zdvořilé zachichotání.

„Jak už říkal pan Matthews, byli jsme najati, abychom se podívali na váš provoz. Rozumím tomu tak, že vaši organizaci potkal v poslední době jistý finanční nezdar a naším úkolem je přijít na způsob, jak zahladit ztráty, které jste patrně utrpěli, a vytyčit novou cestu, jak dál. Teprve se uvidí, jestli k tomu bude stačit pouhé zefektivnění procedur nebo renovace produktových řad.

My na každou firmu hledíme jako na celek. Problémy mohou prosakovat dolů odshora nebo vzlínat nahoru odspodu, takže než stanovíme, jaký bude nejvhodnější postup restrukturalizace, prozkoumáme organizaci po všech stránkách.“

Phil se bleskurychle přihlásil a ani nečekal, až mu bude uděleno slovo. „Ona bude nějaká restrukturalizace?“

V tu chvíli zasáhl Matthews. „To je předčasná otázka. My nevíme, co bude. Proto jsme najali firmu pana Patoffa. Oni prozkoumají situaci a my se pak rozhodneme, jaký bude nejlepší postup.“

„On mluvil o restrukturalizaci,“ nedal se Phil.

Konzultant se usmál. *Chladně*, pomyslel si znovu Craig. „To ode mne nebylo vhodné vyjádření. Pan Matthews má pravdu: nic není rozhodnuto předem a my nedáme žádná doporučení, dokud neprovedeme studii. Chci říci, že každá firma je jiná a má jiné problémy vznikající z jiných příčin. Takže my každou organizaci, která si nás najala, podrobně prozkoumáme, důkladně prošetříme, pohovoříme si se všemi pracovníky a vypracujeme studii.

V případě CompWaru začneme nejdříve individuálními pohovory s každým jedním zaměstnancem. Ty pohovory budeme natáčet a pak je budeme procházet s příslušnými vedoucími, manažery, řediteli divizí a řediteli úseků, abychom měli jistotu, že řídicí pracovníci jsou zapojeni do procesu na každém kroku. Není naším záměrem kohokoli jakkoli něčím

překvapovat. Naše metodologie je záměrně transparentní a jakákoli doporučení, která vydáme, budou nejen opřena o relevantní údaje, ale rovněž řádně prodiskutována na odpovídající úrovni v řetězci řízení tak, aby změny, pokud nějaké budou, nepřišly zčistajasna.“

Konzultant dál vágními termíny popisoval proces, jímž BFG prověřuje firmy, které si ji najaly na vyhodnocení svého provozu, ale jeho popis se nijak nevztahoval ke konkrétním charakteristikám CompWaru. Pak se zeptal, jestli jsou nějaké dotazy, a ačkoli jich hezkých pár bylo a on na všechny odpověděl, ani otázky, ani odpovědi nic moc neosvětlily. Craig sám se na nic nezeptal, jen se díval a poslouchal, a ze schůzky odcházel se zřetelným pocitem, že Angie měla pravdu, že Matthews a nejvyšší management už se rozhodli a od konzultantů očekávají jen potřebné zdůvodnění svých kroků.

Po odchodu ze schůzky se svěřil se svými úvahami Philovi a nakonec si nahlas zasppekuloval, jestli jsou ti konzultanti opravdu nezávislí a co by se dělo, kdyby dospěli k jiným závěrům, než chce Matthews.

„To se podle mého nestane,“ odtušil suše Phil.

„Taky si myslím.“

Během obědové pauzy si Craig potřeboval vyřídit pár věcí. Jednak po něm Angie chtěla, aby koupil na poště nějaké známky – „Nějaké hezké,“ kladla mu na srdce. „Ne ty nudné s vlajkou, co ti dají všude.“ –, a tak vystál dlouhou frontu na známky s motivy z disneyovek, a pak si zaskočil vedle k Wendymu na burger a čokoládový koktejl. Cestou zpátky si dotankoval nádrž, protože slyšel, že ceny mají jít tento týden nahoru, a nakonec ještě zašel do Targetu pro čistič odpadů a papírové utěrky. Mohl koupit i Monopoly Spongebob pro Dylanova kamaráda Jamieho, který bude v sobotu slavit narozeniny, jenže Dylan byl rád u nakupování dárků osobně,

a kromě toho si chtěl vybrat nějakou pohlednici, a tak to nechal Craig na jindy.

Po obědě šel na naplánované jednání s programátory pracujícími na aktualizacích OfficeManageru. Vývoj těchto aktualizací řídil Tyler Lang, který o vedení projektu strašně moc stál a hodně na Craiga naléhal, aby ho přidělil právě jemu, jenže teď se díky slabým prodejům původního OfficeManageru dostal do překerní situace. Tyler byl nejen dobrý programátor, ale taky dobrý kamarád a Craig si nyní vyčítal, že mu projektování aktualizací zadal, protože bylo docela dobře možné, že konzultanti budou ze slabých prodejů OfficeManageru vinit právě Tylera a jeho tým. Všichni programátoři, jichž se to týkalo, si teď dělali starosti, co s nimi bude, a Craig se je snažil uklidnit a sliboval, že kdyby došlo na lámání chleba, bude je hájit. Jednání nakonec proběhlo vcelku věcně a v klidu a programátoři se poté odebrali na seznamovací schůzku s konzultantem.

Zbytek odpoledne mu zabraly další setkání týkající se posledního vývoje projektů, na nichž pracovala jeho divize, a mezitím proběhla i schůzka sekretářek s konzultantem. Když se pak opět sešel s Lupe, zeptal se jí, jak to šlo. Svraštila čelo. „Upřímně? Nelíbí se mi a nevěřím mu.“

„Ani já ne!“ souhlasil Craig.

„Něco mě na něm dráždí. Samozřejmě kromě faktu, že je tu proto, aby vymyslel, jak zeštíhlit firmu a připravit mě o práci.“

„Mám z něj stejný pocit.“

Upřeně se na něj zahleděla. „Koluje tady plno drbů. Co se podle tebe bude dít?“

Nechtěl jí lhát – ani by to nešlo, na to ho příliš dobře znala –, a tak jí řekl, co si doopravdy myslí, i když až dosud by se k tomuto názoru nehlásil. „Podle mě nás to nepostihne. Možná ne celou divizi, ale většina z nás z toho vyjde dobře. Koneckonců, my jsme ti tahouni. My jsme ti, kdo produkují.

A pokud jde konkrétně o tebe a o mně, tak si myslím, že nám dvěma nic nehrozí.“

Bylo na ní vidět, jak se jí ulevilo. I jemu se ulevilo, když to vyřkl nahlas, a uvědomil si, že navzdory všemu, co se děje, si opravdu myslí, že jeho pracovní pozice ohrožena není. Přesněji jeho a jeho sekretářky. Absurdně uklidňující myšlenka uprostřed chaosu. Usmáli se na sebe.

Po práci si zašel s Tylerem a několika dalšími programátory na skleničku. Kdysi to bývalo pravidlem, ale v několika posledních letech se to stalo velkou vzácností. Posedět si zase s kamarády bylo fajn a Craig se zdržel o trochu déle, než měl v úmyslu. Když se vrátil domů, Dylan pěnil. „Kdes byl?“ vyjel na něj. „Ty si přece máš se mnou číst!“

Craig se neubránil smíchu nad tím, jak se jeho synek dokáže oprávněně rozhořčit, což situaci ještě zhoršilo.

„Říkala jsem ti přece, že táta přijde pozdě,“ napomenula ho Angie.

„On nemá co chodit pozdě!“

„Promiň, kámo.“ Craig synka popadl a vysadil si ho na ramena. Uvědomil si, že začíná být docela těžký. Rychle roste a za rok už ho asi neunes. A Dylan to od něj pravděpodobně ani nebude chtít. Z té představy mu bylo smutno, a i když si posezení po práci s chlapy užil, usoudil, že nyní by měl co nejvíce volného času trávit se synem. „Jdeme si číst.“

KAPITOLA TŘETÍ

Austin Matthews odešel z práce dřív. Hlava mu mohla prasknout. Bodavá bolest už zvítězila nad Tylenolem, který si vzal přede dvěma hodinami, a teď překonávala i Advil, který spolkl těsně před odchodem. Matthews byl zdatným hráčem a nikdy neměl problém zachovat kamennou tvář, ale stres z postupujícího kolapsu CompWaru byl moc i na někoho tak protřelého jako on. Ale on tuto firmu přece spoluzakládal, sakra, a nenechá ji padnout! Udělá všechno, aby ji udržel ve hře, a jestli to bude znamenat restrukturalizaci a masové propouštění, budiž. Někdy si člověk musí uříznout patu, aby zachránil nohu.

Zastavil před bránou a zavřel oči, aby si ulevil od vystřelující bolesti ve spáncích. I kdyby firma vyšla z této katastrofy solventní, on z toho pravděpodobně vyjde s vředy.

O kolik to bylo snazší, když začínali, když si s Joshem Iharou pronajali v poloopuštěném průmyslovém areálu první kancelář. Na nájem si museli každý měsíc půjčovat od rodičů, jejich jediný programátor pro ně pracoval na dobré slovo, a když jednou zapomněli zaplatit účet za elektřinu, zůstali celý týden bez proudu. Pak se tam jednou v noci někdo vloupal a ukradl jim čerstvě zakoupený stolní počítač, a oni, protože nebyli pojištěni, si neměli za co pořídit nový. A tak se museli všichni tři střídat u starého repasovaného počítače, který jim zbyl. Ale nějak přežili, a i když vyhlídky na další existenci kolísaly z týdne na týden a pořád všechno viselo na vlásku, bavilo je to. Neměli co ztratit, tím pádem mohli riskovat, a taky riskovali. Užili si zlaté časy a nakonec shrábli bank.

Na palubní desce svého jaguaru stiskl Matthews tlačítko určené k otvírání vjezdu a skrz čelní okno sledoval, jak brána pomalu odjíždí do strany. Jako tolikrát za posledních patnáct let i dnes litoval, že už s ním Josh není. Jenže jeho bývalý partner si záhy vzal svůj podíl a odešel; chtěl se postavit na vlastní nohy, a přestože žádný jeho další podnik nebyl úspěšný, nevzdal se. Pořád seděl ve startupových zákopech a doufal, že se na něj štěstí usměje podruhé.

Zato Matthews zůstal, snažil se udržet podnik v chodu a nesl na svých bedrech tíhu světa.

Zastavil na příjezdovce; nechtělo se mu zajíždět do garáže, raději parkoval přímo před hlavním vchodem. Vešel dovnitř a zahalekal, že je doma, ale odpovědělo mu jen hrobové ticho. Rachel je zřejmě venku s nějakou kamarádkou. Taky dobře. Toužil si na chvíli lehnout. Odebral se do ložnice, skopl boty a zavřel oči.

Když je zase otevřel, ze slábnoucího světla venku bylo jasné, že musel usnout. Bolest hlavy polevila na tupý tlak za očima. Zašel se do kuchyně napít vody a pak prošel přízemí i patro, jestli nenajde Rachel, ale manželka byla očividně ještě venku. V patře došel do své pracovny, sedl si ke stolu, otevřel laptop a mrkl se do mailové schránky.

Čekalo tam na něj přes tři stovky nových zpráv.

300!

Rychle je projel shora dolů a zjistil, že všechny jsou od Patoffa, toho konzultanta.

Je to vůbec možné? Nikdy přece neodchází z práce, dokud si nevyřídí všechnu poštu, tohle u něj hraničilo s posedlostí, a když odcházel z práce dnes, což bylo ani ne – mrkl na čas v rohu obrazovky – před třemi hodinami, nic nevyřízeného v doručené poště neměl. Což by ovšem znamenalo, že od okamžiku, kdy opustil CompWare, mu Patoff posílá průměrně sto zpráv za hodinu čili více než jednu a půl zprávy každou

minutu. Tohle už nehraničí s posedlostí, to hraničí s parád-
ním šílenstvím.

A taky je to na hranici možností, sakra.

Co když jsou ty maily identické? Třeba si konzultant vy-
vinul nějaký program na automatické odesílání toho samého
mailu, dokud nedostane odpověď.

Jenže maily měly různé předměty, a když namátkou dva
otevřel, byl každý úplně jiný. A oba měly víc než dva odstavce.

Zazvonil zvonek u dveří a Matthews sebou trhnul.

Proč? Je snad nervózní?

Ano.

Ale z čeho?

Nevěděl.

Zvonek zazvonil znovu a Matthews svraštil čelo. Rachel
to být nemůže, ta má klíče. Ostatně i kdyby si je zapomněla,
tak on za sebou stejně nezamkl, když přišel. Takže to musí
být někdo jiný.

Ale vždyť brána je zavřená. Jak by se někdo vůbec dostal
na příjezdovku?

Zvonek zazvonil znovu, Matthews seběhl dolů, došel ke
dveřím, otevřel...

Konzultant.

V podloubí stál Patoff a kromě Matthewsova jaguaru žádné
další auto na příjezdovce neparkovalo. Matthews nedokázal
pochopit, jak se sem vlastně dostal. Že by zaparkoval před
bránou, přešel plot a po příjezdovce došel až k domu? To sice
vypadalo jako jediné logické vysvětlení, ale proč by, pro všech-
no na světě, někdo něco takového dělal? Nedávalo to smysl.

Konzultant stál mezi sloupy nehybně, s prázdným, nic
neříkajícím výrazem. Už jenom tím, že byl *tady*, rozčiloval
Matthewse víc, než by byl ochoten přiznat ať sobě, či druhým,
ale ovládl se a zachmuřeně si konzultanta změřil pohledem.
„Co tady děláte?“ vyjel na něj. „Toto je můj dům.“

Konzultant se usmál a Matthews definitivně dospěl k závěru, že se mu jeho úsměv nelíbí. Vídal ho u Patoffa už dřív, v kanceláři, v práci, a nikdy mu nebylo úplně jasné, jak si ho má vyložit. Ale tady a teď se věc vyjasnila a bylo zřetelné, že i když to má být úsměv úslužný, tají se v něm i něco výsměšného. „Doslechl jsem se, že jste odešel dřív, protože vám nebylo dobře,“ pravil uhlazeně konzultant. „Chtěl jsem za vámi jen zaskočit a ujistit se, že jste v pořádku. Také jsem vám poslal pár mailů a napadlo mě, jestli jste si náhodou nenašel chvíli se na ně podívat.“

Pár mailů?

Nervozita ustoupila vzteku. „Šel jsem domů, protože mě bolela hlava. A bolí mě *pořád*. Proto nejsem v práci. Kdybych v práci *byl*, tak bych s vámi pracovní záležitosti probíral. Ale nejsem. Jsem doma. Do svého domu jsem vás *nezval*, a pokud chcete pokračovat v poradenství pro CompWare i nadále, doporučuji vám, abyste tyto prostory okamžitě opustil.“

Úsměv nabral na úslužnosti. A na výsměšnosti. „Chápu, pane. A omlouvám se, že jsem se sem vetřel.“ Patoff se otáčel k odchodu, ale zničehonic, jako by na něco zapomněl, se obrátil zpět. „Mimochodem, jenom vám připomínám, že CompWare uzavřel s BFG Associates kontrakt, od kterého nemůžete jen tak odstoupit.“ Široce se usmál. „Nu, *mohli* byste. Ale stálo by to CompWare spoustu peněz.“ S neutuchajícím úsměvem kývl Matthewsovi na rozloučenou. „Doufám, že je vám již lépe.“

Obrátil se a odcházel. Matthews za ním hleděl a pořád byl nevysvětlitelně nervózní.

Proč?

Nedokázal na to přijít, ale dál stál v otevřených dveřích a díval se za konzultantem, který si to cílevědomě, bez jediného ohlédnutí rázoval po příjezdovce k bráně. Brána aktivovaná detektorem pohybu se odsunula, konzultant vyšel

ven a na ulici zabočil doprava. Tam má určité zaparkované auto.

Přece nemohl jít celou cestu pěšky. Je to přes deset mil.

Jak ho to vůbec napadlo?

Matthews pomyslel na tři stovky mailů, které na něho čekají ve schránce, a nechtě se otrásl. Teď litoval, že přesvědčil představenstvo, aby najali právě BFG. Udělal to v panice, když potřeboval rychle uklidnit investory a trh, ale asi měl nejdříve sestavit tým, který by provedl řádný průzkum a vyhledal správnou poradenskou firmu. Jenže on na to neměl čas. Musel jednat rychle a vypadat rozhodně a přesvědčivě. Navíc mu generální ředitelé několika špičkových zavedených firem potvrdili, že mají k BFG plnou důvěru. A každá zpráva z bleskového průzkumu, který si udělal, potvrzovala, že BFG je přesně to, co potřebují, mají-li v danou chvíli alespoň vylepšit dojem, jakým CompWare působí navenek.

A teď mu Patoff posílá stovky mailů.

A objevil se u něj doma.

Z řešení zlého snu se klube zlý sen sám.

Zavřel dveře a tentokrát za sebou zamkl, načež se odebral do pracovní přechýst si konzultantovy maily.

Záhy poté dorazila domů Rachel a Matthews nechal poštu poštou – beztak to vypadalo, že všechny maily jen suše popisují metodiku průzkumu, což pro něj nemělo valný užitek a nijak ho to nezajímalo – a šel jí říci, že se vrátil domů dřív, protože mu nebylo dobře. Jak očekával – a jak chtěl –, začala ho obskakovat, uložila ho na gauč a šla mu udělat teplý čaj. Starostlivě se ho ptala na bolesti hlavy a jestli nemá příznaky něčeho jiného. Řekl jí, že ho jen bolí hlava, ale ne to, pod jakým je tlakem, ani jí nepopsal podivné setkání s konzultantem. Mrzelo ho, že si s ní o tom nemůže popovídat, teď by si byl přál, aby byla víc zapojená do jeho profesního života, jenže takhle jejich vztah nefungoval. Jeho byznys byla jeho

věc. Rachel by byla vynikající manželkou mafiána: starala se o něj, ale detaily jeho práce znát nechtěla.

Kéž by tu byl Josh. S ním by si mohl popovídat o tom, co se vlastně děje.

Jenže Josh tu není. Všechno spočívá jen a jen na *jeho* bedrech. Matthews dospěl k názoru, že nejlepší strategií vůči konzultantům bude nechat prostě věcem volný průběh. Patoff říkal pravdu, CompWare uzavřel s BFG kontrakt. Ale to ještě neznamena, že Matthews musí jejich doporučení implementovat. Může Patoffovi poděkovat a pak hodit celou zprávu do koše. Nebo, a to mnohem spíš, by mohl vzít syrová data, která BFG nashromáždí, předat je *jiné* poradenské firmě, a počkat, jaká budou *její* doporučení.

CompWare má celou řadu možností a on se nemusí pro žádnou rozhodovat hned. Jakmile najali BFG, propad akcií se zastavil a trhy a jejich obchodní klienti je vnímali tak, že po restrukturalizaci bude firma ještě silnější a konkurenceschopnější. A jejich hry se v tuto chvíli prodávají lépe než kdy dřív. Takže má nějakou pojistku. Má určitý manévrovací prostor.

Ale pořád byl z konzultanta nesvůj.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Craigovi bylo deset, když mu táta zemřel na infarkt, a přestože to byla drtivá ztráta, Craig byl přesvědčený, že to zvládne. Koneckonců, vždyť táta s ním byl nejen po ta důležitá nejranější léta, ale i po většinu jeho dětství. V deseti už je přece člověk dost starý na to, aby si pamatoval chvíle, které s tátou trávil, a věci, které s ním dělal. Věděl, že vzpomínky na tátů budou provázet navždy. Takže to pro něj byl docela šok, když jim o pár let později, na střední škole, učitel společenských věd oznámil, že si budou sestavovat rodokmen, a on si najednou nedokázal vzpomenout, jak zněl tátův hlas. Ve třídě si nedokázal pořádně vybavit ani tátův obličej, přestože doma dosud všude visely jeho fotky. To zjištění ho vylekalo, rozesmutnilo ho málem k pláči, vyvolalo v něm pocit, že je ve třídě mezi třiceti dalšími dětmi úplně sám. Když přišel toho dne po škole domů, pečlivě si prohlédl všechny zarámované fotografie vystavené po celém salónu, obývacího, jídelního a ložnicích, a navíc si vytáhl ze skříně v hale alba a prohlédl si je taky.

Nepomohlo to. Muž na těch fotkách mu byl cizí jako někdo, koho v minulosti potkal, ale doopravdy ho nepoznal. Všechny ty vzpomínky, všechny emoce, o nichž si myslel, že s ním zůstanou navždy, zmizely, nepozorovaně se vypařily a jemu zůstala v historii po otci jen prázdná díra.

Ta díra se nikdy doopravdy nezacelila. A to byl pravděpodobně důvod, proč pro něj bylo tak důležité trávit nyní co nejvíc času se svým synem.

A proč ho tak rozeznilo, když jim Scott Cho na středeční odpolední poradě úseku sdělil, že když teď budou konzultanti strkat nos do jejich práce a hodnotit jejich výkon, musí se všichni bránit tím, že budou chodit do práce dřív, odcházet později a přiberou si ještě pár hodin o víkendu. Craig trval na tom, že si se svým volným časem bude nakládat po svém. Jak on, tak Angie se sice vypracovali na své pozice jen díky abnormální aktivitě a vynikajícím pracovním výsledkům, ale po narození Dylana oba polevili. Jejich priority se změnily. Angie nyní pracovala jen o víkendech, a když jí loni nabídli hodiny navíc v úterky večer, bez váhání odmítla. Ano, Craig dosud občas trávil v práci i deset hodin a nikdy se nevzdaloval od mobilu ani od mailu, ale s prací o víkendech skončil. Tak mu to vyhovovalo a měnit to nechtěl.

Nebyl jediným ředitelem divize, který se Scottovým návrhem z rodinných důvodů nesouhlasil, ale když namítali, že budou mít méně času na své děti, Scott jim sdělil: „Já jsem na tom stejně. Jenže máme-li zachránit náš úsek, nic jiného nám nezbývá. Prostě si to zaříďte tak, abyste se svými dětmi trávili čas *kvalitně*.“

„Všechny ty argumenty o ‚kvalitním trávení času‘ jsou jen prázdné kecy,“ prohlásil Craig. „Děcka chtějí kvantitu, nikoli kvalitu. Děckám je fuk, *co* s rodiči dělají, hlavně když jsou s nimi, a to čím déle, tím lépe.“

„Nikoli nutně.“

„Opravdu? Pamatuješ si, když jsi byl malý? Byl bys raději s tátou dvě hodiny nabitě vzrušujícím programem, nebo bys s ním raději strávil celý den, jen tak, prostě byste byli spolu, šli byste vyměnit olej v autě, stavili byste se v železářství pro pár hřebíků, posekali byste trávník, prostě spolu něco dělali – cokoli?“

„Chápu, co chceš říct,“ uznal Scott. „Ale tohle bude jen dočasné, dokud ti konzultanti neodejdou.“

„A jak dlouho bude ta dočasnost trvat?“ zeptala se Elaine Haymanová, jediná žena mezi divizními řediteli. „Týden? Měsíc? Šest měsíců? Rok? Tihle konzultanti kolikrát jen okounějí a lelkují, hlavně aby vyždímali firmu, která si je najala, do posledního šestáku.“

Scott si povzdechl. „Hele, já od vás žádám jen tolik, abyste naší firmě projevíli trochu loajality a odpracovali si pár hodin navíc. A nehodlám o tom diskutovat. Chci, abyste všichni do jednoho přišli v sobotu do práce. Je mi jedno, co budete dělat, ale chci, abyste se tu objevili. Bez diskuse.“

Čímž byla porada ukončena. Craig vycházel ze zasedačky s Elaine. Usoudil, že stačí, když bude mít nabouraný víkend on, netřeba tím zatěžovat ještě Lupe, a Elaine prohlásila, že ani ona nebude žádat po své sekretářce, aby přišla.

„To já jo,“ ozval se zpoza nich Sid Sukee. „Když tu musím být já, bude tu i Carrie.“

„Trhni si,“ zamumlala tiše Elaine, když prošel kolem nich.

„Já to slyšel,“ ozval se Sid, ani se neotočil. „A kašlu vám na to.“

Craig se usmál. „Co jiného taky čekat od někoho, kdo má na starosti mobilní aplikace?“

Elaine se rozesmála.

Z jedné kanceláře před nimi vyšel konzultant a rázoval si to po chodbě k výtahům. Craig ho pátravě pozoroval. I když celkově jeho chůze působila spontánně, ve skutečnosti nebylo na jeho pohybech nic uvolněného, nic přirozeného, každý krok byl rázný, rozhodný, cílevědomý.

„Dobré odpoledne, pane Patoffe,“ pozdravila ho žena, která byla Craigovi povědomá, jen si nemohl vzpomenout, jak se jmenuje.

„Dobré odpoledne, Natalie,“ usmál se na ni. „Ale říkejte mi Regu.“ Cestou k výtahům kynul ještě dalším zaměstnancům, přičemž mnohé oslovoval jménem.

Přátelsky možná vypadá, ale ničí přítel to není, pomyslel si Craig a zauvažoval, kolik lidí si to asi uvědomuje.

„Je divný,“ zašeptala Elaine. „Já mu nevěřím.“

„Přesně!“ zamumlal Craig.

Konzultant nastoupil do výtahu, a když se za ním dveře zavíraly, ještě se na všechny na chodbě zdvořile usmál.

„Co se podle tebe bude dít dál?“ zeptala se Elaine. „Slyšela jsem, že jestli se neudělají zásadní škrtky, budeme muset ohlásit bankrot.“

„Lidi toho napovídají,“ řekl Craig.

„No jo, ale co si myslíš *ty*?“

„Jestliže si najali konzultanty, tak škrtky budou. A podle Phila právě *tito* konzultanti napáchali velké škody na mnoha firmách, které si je pozvaly, aby jim takzvaně *pomohli*. Phil si udělal drobný soukromý průzkum a říká, že BFG je přímo pověstná tím, že doporučuje masové propouštění. Mimo jiné.“

Elaine zlostně semkla rty. „Rozesílám cívíčko. Už na nic nečekám.“

„Ale já si opravdu myslím, že náš úsek to přežije bez úhony. Zamýšlel jsem se nad tím, snažil jsem se analyzovat situaci, a *nás* oni potřebují. Podle mě se bude škrtat jinde.“

„Oni nepotřebují *nikoho*. A kdo může říci, že nás nevyhodí a nepřivedou si nové, mladší lidi za zlomek našeho platu?“ Potrásla hlavou. „Rozesílám cívíčko.“

Asi to není tak špatný nápad, pomyslel si Craig, když se rozloučili. A možná by si tím trochu vylepšil profil pro případ, že by bylo ohroženo *jeho* místo. Třeba by si ho chtěli udržet, kdyby zjistili, že o něj stojí někdo jiný.

Do kanceláře se vrátil s nepříjemným svíráním v útrobách. Lupe řekl, že Scott nařídil všem divizním šéfům, aby přispěli k dobrému dojmu úseku tím, že tuto sobotu přijdou do práce.

„Kdy mám přijít?“ zeptala se.

„Vůbec,“ odpověděl. „Nechci to po tobě.“

„Moje místo je taky v sázce,“ namítla Lupe. „A jestli se ode mne čeká, že dokud tady nedodělají tu svoji studii, tak zasvětim všechn svůj čas CompWaru, udělám to. Přijdu.“

„Možná to není tak špatný nápad,“ uznal.

„V kolik?“

„Stačí někdy během dopoledne. Ve skutečnosti tu stejně nemáš co na práci. Ostatně já taky ne. Hlavně aby nás tu bylo vidět. Prostě se tu budeme ostentativně předvádět, dokud si nás někdo výše postavený nevšimne, a pak vezmeme roha.“

„Ale pan Cho...“

„Jestli nám to bude pan Cho nebo kdokoli jiný vytýkat, tak mu prostě řeknu, že jsme svou práci stihli rychle a že nám to netrvalo tak dlouho jako jiným, protože jsme kompetentnější a výkonnější.“

Lupe se uchichtla.

„Nedělej si žádné starosti. Přece tady nepromarníme celou sobotu.“

Když doma sdělil Angie, že bude muset v sobotu asi tak na hodinku do práce, zpražila ho strohým pohledem. Byli sice zrovna v kuchyni, ale vzhledem k tomu, že Dylan si hned vedle v obýváku rozebíral dráhy k Hot Wheels, které si dopoledne sestavil, musela mluvit potichu. „Já jsem přece o víkendu v práci a ty jsi mu slíbil, že ho vezmeš s jedním jeho kamarádem do dětského muzea.“

„To pořád krásně stihnu.“

„O to nejde. Ty jsi mu to *slíbil*. A on předpokládá, že s ním budeš celý den.“

„Kterého kamaráda si vybral?“ zeptal se Craig.

„Zacka.“

Zašklebil se. „Tak to mám vlastně kliku, že musím do práce, co?“

Nevlídne se na něj zamračila. „Tohle není žádná legrace. Dobře víš, že se na to Dylan těší celý týden.“

„Já vím. Ale už jsem ti říkal, že půjdu do práce brzy a jenom na hodinku. Tím pádem se vrátím dřív, než se budou otevírat muzea.“

„On čeká, že s ním strávíš *celý* den. Když svému synovi něco slíbíš, musíš to dodržet.“

„A co mám podle tebe dělat? Scott mi řekl, že musím přijít. Chce, aby konzultanti pěkně viděli, jací jsme obětaví a zodpovědní.“

„A přijdou tam ti konzultanti vůbec o víkendu?“ zeptala se.

„To nevím,“ přiznal.

„Ale stejně tam musíš jít.“

Craig se zhluboka nadechl. „Taky říkal něco o tom, že máme každý den přicházet dřív a odcházet později.“

„Ježíši Kriste, Craigu!“

Zpoza dveří strčil dovnitř hlavu Dylan. „Vy se hádáte?“

„Ne, miláčku,“ odpověděla Angie. „Já jenom šlím z tátovy práce.“

„My už z toho vyšilujeme oba,“ přidal se Craig.

„No jo, jenže mně se nedaří poskládat všechny kolejnice zpátky do krabice,“ postěžoval si Dylan. „Můžeš mi jít pomoci, tati?“

Angie na něj trhla bradou, ať jde. „Jistěže,“ řekl Craig. „A pak si budeme čist, OK?“

„OK.“

Opravdu už z CompWaru vyšiluje. Kvůli zbabrané dohodě s Automated Interface a kvůli zruinované reputaci firmy. Kvůli špatným číslům OfficeManageru, což je ve skutečnosti zatraceně dobrý software. A hlavně kvůli vyhození kdovíkolika tisíc dolarů za najmutí poradenské firmy, která teď bude rozhodovat o osudech stovek dobrých zaměstnanců, kteří této firmě zasvětili své kariéry. To není fér, to není správné. Matthews a ostatní členové představenstva si měli umět poradit líp.

Jenže to jsou samozřejmě ti samí lidé, kteří předtím dostali firmu do tak překerní finanční situace, že potřebovali, aby je z toho vytáhla fúze s A.I.

Počtl si s Dylanem, zkontroloval mu domácí úkoly, po večeri si všichni tři zahráli starou videohru Cookie a pak už hnala Angie Dylana do postele. Craig ho láskyplně objal a políbil ho na čelo. „Dobrou noc, ať tě blechy koušou celou noc,“ odříkal mu jako každý večer.

Dylan se jako každý večer rozesmál.

Angie měla na DVD nějaký film, který loni vyhrál Oscara a oni ho ještě neviděli, ale jemu se na něj nechtělo dívat. Řekl jí, ať se na to klidně dívá sama, že si stejně potřebuje něco vyhledat, a podle Philova příkladu se šel podívat na internet, co se tam dá najít o BFG Associates.

Phil měl pravdu. Tahle firma? Silný, nepřehlédnutelný hráč. Ve výčtu jejích klientů byla nejen řada velkých korporací (včetně Automated Interface!), ale její konzultanty si najalo i několik městských samospráv k reorganizaci pracovních sil s cílem vykonávat v těchto nuzných časech více za méně. Omrkl si stránky několika firem, jimž BFG poskytovala poradenství, vyhledal si statistiky jejich příjmů, personálního stavu a dalších specifik předtím a potom, a nakonec si důkladně prostudoval pár ratingových stránek, kde mohou lidé podniky anonymně chválit nebo kritizovat. BFG opravdu doporučovala skoro všem firmám, které si ji najaly, rozsáhlé propouštění, ale překvapivé bylo, že na těch ratingových stránkách našel jen málo nesouhlasu. Očekával, že si přečte zničující spílání, zlostné nadávky nebo alespoň našťvané kritiky, ale těch pár trpkých stížností, které tam našel, bylo nezvykle výstředních, mimozních, byly to ulítlé, scestné výlevy rozezlených nespokojenců, které zněly tak vyšinutě, že vedle nich konzultanti působili docela sympaticky.

To bylo divné.

Napadlo ho, jestli BFG nezaměstnává někoho, kdo se jí stará o renomé a mimo jiné prohledává hodnotící webové stránky a vyhrožuje represáliemi za cokoli negativního.

Nebo jim ty stránky třeba patří.

Žádný jasný, pádný důkaz neměl, měl jen pocit, že lidé, jejichž pracovní místa byla zrušena, nemohou být tak povolní a smířliví, jak by se podle všeho mělo zdát.

Druhý den ráno, když šel s Philem z parkoviště do budovy, mu o tom řekl.

Phil hloubavě přikývl. „Je to jako s *Quadrophenií* a *Tommym*,“ zavzpomínal. „Když jsem byl mladší a četl jsem hlavně *Rolling Stone* a podobně – v dobách, kdy se rozhovory o kultuře točily hlavně kolem muziky –, tak kritici vždycky tvrdili, že *Quadrophenia* je lepší rocková opera než *Tommy*. Tvrdili, že je to lepší příběh, lepší hudba, lepší film. Já jsem to album poslouchal snad dvakrát víc než *Tommyho* a snažil jsem se v něm slyšet to, co v něm slyšeli všichni, snažil jsem se potvrdit si, že je velkolepé. Ale víš co? Mně se *Quadrophenia* nikdy moc nelíbila. Opravdu jsem se snažil přinutit, aby se mi líbila, ale nezdařilo se. Já jsem fanoušek *Tommyho*. Je to velkolepé album a skvělý příběh a já ten film prostě miluju.“

„A tím chceš říct co?“

„Abys nespolehal na to, co říkají druzí, a neměnil svůj názor jen tak. Dej na svůj šestý smysl. Nejspíš má pravdu.“

„Sice opravdu nevím, co to má společného s tvým letitým chaotickým a typicky sebestředným chováním, ale budiž.“

„Jdi do prdele.“

Craig se uchechl.

„Nicméně máš pravdu. Kdyby mě vykopli, tak bych tak samolibý určitě nebyl. A tamtoho jsem si taky všiml. Na BFG se opravdu těžko hledá něco negativního. Snažil jsem se na ně shromáždit munici od okamžiku, kdy jsem se doslechl, že si je najali, ale ono je skoro nemožné získat nějaké podrobnosti.

Dokonce jsem kvůli tomu napsal mail jednomu kámošovi, co pracuje pro Sprint. U nich to BFG vyčistila před pár lety a dočista to tam zdecimovala, ale on mi k tomu nic neřekne. Že prý nějaká dohoda o mlčenlivosti. Jasně, on o místo nepřišel, takže je pochopitelné, že nechce dělat problémy. Ale stejně...”

Došli do budovy a okamžitě zmlkli, ani se k tomu navzájem nenabádali, jako by se oba báli, že je někdo zaslechne. Nebo – a to mnohem spíš – že je někdo špehuje. Craig zvedl hlavu a podíval se do stropních rohů vestibulu. Visely tam bezpečnostní kamery a pravděpodobně tam visely odjakživa, ale on si jich dosud nevšiml. A taky neměl ponětí, jestli u nich jsou i mikrofony, a pokud ano, jaký asi mají dosah.

Velký bratr tě sleduje, pomyslel si a byl by se té představě i usmál, kdyby nevypadala tak neskutečně skutečně.

KAPITOLA PÁTÁ

Od té první seznamovací schůzky dostával Craig od BFG mailů dvakrát denně: běžné aktuální informace o metodice poradenství, které nakonec přeměroval do spamů a začal je nepřečtené házet rovnou do koše. Ale dnes jim Matthews rozeslal mail, v němž všechny žádal, aby rannímu mailu od BFG věnovali pozornost, a tak Craig zjistil, že konzultanti budou zahajovat individuální pohovory se zaměstnanci. K mailu byl připojen rozvrh pohovorů pro jeho divizi, uvádějící kdo a kde, ale žádný systém v tom rozvrhu nenašel. Pořadí pohovorů nebylo stanoveno ani na základě jakékoli hierarchie, ani podle abecedního pořádku, a přinejmenším u jeho divize měl všechny provádět Regus Patoff. Craigův pohovor byl naplánovaný na polední pauzu, kdy normálně chodil na oběd.

Patoff byl zatím jediným konzultantem, kterého viděli, a Craig si začínal říkat, jestli BFG Associates nejsou nějaký podfuk. Co když žádné „associates“ nejsou a jediným členem firmy je Regus Patoff? Ta představa ho dráždila. Ten chlap se mu nelíbil a Craig by byl rád, kdyby měl nějakého šéfa, prostě kdyby nad ním byl někdo, kdo by na něj dohlížel.

Proč by na něj měl někdo dohlížet?

Jasno v tom Craig neměl, měl jen takový pocit. Ale byl to silný pocit.

Dopoledne, zrovna když se Craig díval do rozvrhu, kdo je další na řadě, a zjistil, že v danou chvíli je na pohovoru Tyler, za ním zaskočil Phil. Když mu zavolala Lupe a ohlásila ho,

Craig za ním vyšel ven. „Zrovna jdu na chvíli dolů do odpočívárny,“ řekl mu.

Phil ho přelétl pohledem. „No jo. Trochu pohybu by ti neuškodilo.“

„Vtipné.“ Obrátil se k Lupe. „Nechceš něco?“

„Ne, nic nepotřebuju, díky.“ Zvedla stříbrnou termosku. „Přinesla jsem si svůj čaj.“

„Fajn. Za deset minut jsem zpátky,“ slíbil jí.

„Tak co,“ začal Phil, když vykročili. „Kdy máš pohovor? Zítřka?“

„Dneska,“ odpověděl Craig. „Jako celá divize.“

Phila to očividně překvapilo. „Já taky. Kdo ho dělá s tebou? Patoff?“

„Jo.“

„Se mnou taky. Ten parchant je k nezastavení, co?“ Na chodbě nikdo nebyl, a tak šli pomalu, do odpočívárny beztak nespěchali, hlavně si chtěli v klidu popovídat mezi čtyřma očima. „Už sis promýšlel, co budeš říkat?“

Craig pokrčil rameny. „Prostě budu odpovídat na to, na co se mě bude ptát.“

„Já už vím, o čem budu mluvit.“

„O čem?“

Phil se zazubil. „Jak zachránit firmu.“

„Hodně štěstí!“

„Myslím to vážně,“ hájil se Phil. „Hlavním smyslem této poradenské taškařice je přece zachránit CompWare, ne? Ale pro nás je to zároveň příležitost posunout se dál! Ostatně proč by měl být Matthews odkázaný jenom na návrhy zvenčí? K tomu není žádný důvod! U nás je spousta lidí, kteří mají dobré nápady a kteří tuto firmu *znají*. Tady se vyhazuje kdovíkolik tisíc dolarů za BFG, přičemž máme přímo ve firmě talentované zaměstnance, kteří dokážou udělat to samé zadarmo.“

„To je fakt,“ uznal Craig.

Došli do odpočívárny a ke své radosti zjistili, že je prázdná. Craig hodil do automatu čtvrták a dal si čisté černé kafe, Phil si vybral u jiného prodejního automatu nějakou cukrovinku zabalenou v celofánu.

Když si sedali k jednomu stolku, Craig zahlédl v rohu bezpečnostní kameru a instinktivně ztišil hlas. „Tak povídej, jaký je ten tvůj velkolepý plán?“

„Začneme vyrábět.“

„Vyrábět? To už děláme.“

„Ale já nemluvím o softwaru. Budoucnost je v proprietárním hardwaru. Podívej se na Apple. Ti mají tu svoji mašinérii na bombastickou reklamu tak vytuněnou, že pokaždé, když na nějakém výrobku udělají drobnou úpravu, táhne se fronta spořádaných zákazníků kolem celého bloku, jen aby tu novinku dostali. Podívej se na výrobce chytrých telefonů. Zaplavili síť nesmyslnými, odborně znějícími a pořad dokola omílanými výrazy jako ,3G‘ a ,4G‘, a teď má každý student a sekretářka na ulici kupu rádoby odborných keců, proč si koupit nejnovější verzi svého telefonu. My potřebujeme prorazit na *tomhle* trhu. Potřebujeme vyrobit nějaký druh mobilního zařízení exkluzivně pro naše hry.“ Zazubil se. „Moje představa? Na úvod prohlásíme, že tu pravou přitažlivost, proč ho každý musí mít, mu dává ,5G‘.“

„Ale to by přece *nebyla* pátá generace.“

„A kolik těch moulů ví aspoň tolik, že ,G‘ znamená ,generace‘? A kolik z těch, kdo to ví, zná specifické rozdíly mezi generacemi výrobku? Když dostanou šanci předvést, že drží krok s dobou, a říkat všem, že mají 5G, budou šťastní.“

„Takže ty po nás v zásadě chceš, abychom vyvinuli něco, jako bylo Nintendo DS.“

„Ne. Ne tak docela. To naše by bylo online. Ale to je jen základní schéma. Předpokládám, že k tomu budou všichni ostatní přidávat svoje nápady.“

Do odpočívárny vstoupilo další duo – dvě sekretářky z jiného úseku – a Craig s Philem v nevyřčené shodě změnili téma. Začali si povídat o televizních pořadech a Craig líčil Philovi nový kreslený film, na který se Dylan včera díval. „Připomínal mi *Rena a Stimpyho*. Pamatuješ?“

„To byla prča!“ zvolal Phil.

Jedna sekretářka se na ně nevlídně zamračila.

To byl jasný pokyn, a tak se oba zvedli k odchodu. Ještě než vyšli ze dveří, Craig se naposledy kradmo ohlédl na bezpečnostní kameru v horním rohu.

„Kdy máš vlastně ten pohovor?“ zeptal se Phil, když vykročili po chodbě.

„V poledne.“

„Tak to jsi přede mnou. Mohl bys za mnou zaskočit, až skončíš, a říct mi, jaké to bylo?“

„To bych mohl,“ přikývl Craig.

A protože byl sám zvědavý, jaký ten pohovor bude, zašel se podívat, jestli není programátor Tyler, který měl mít pohovor už za sebou, zpátky ve své kóji. Opravdu už zpátky byl, ale když se ho Craig zeptal, jaké to bylo, ani nezvedl oči od monitoru. „V pohodě.“

Nic dalšího nenásledovalo. „Tak jak to vypadalo?“ naléhal Craig po chvíli rozpačitého mlčení.

„Eh, nic zvláštního.“

Začínalo to být trapné. „Tyler,“ zkusil to Craig znovu. „Na co se tě ten konzultant ptal?“

„To ti nemůžu říct.“ Teprve teď zvedl Tyler zrak od počítače. „Ty pohovory jsou vedeny v režimu důvěrné. Musel jsem podepsat dohodu o mlčenlivosti.“

To by bylo vysvětlení. Jenže Tyler se choval spíš vzdorně než omluvně a celkově působil nějak záhadně. Craiga maně napadlo, jestli sem konzultant nepřišel pátrat po nějakých choulostivých informacích, které by se daly využít proti

němu. Neměl tušení, jak ho něco takového vůbec mohlo napadnout, ale nevypadalo to zdaleka tak přitažené za vlasy, jak by mělo.

Rád by se Tylera zeptal, jestli během pohovoru mluvili i o něm nebo o divizi jako celku, anebo jestli konzultanta zajímaly pouze specifika Tylerovy práce, ale věděl, že i kdyby se zeptal, Tyler by mu neodpověděl, takže se s ním prostě rozloučil a vrátil se do své kanceláře. Cestou minul plakát, který někdo během těch několika minut, které Craig strávil na pracovišti programátorů, vyvěsil na chodbě. Byl na něm směšný komiksový upír a nad hlavou měl bublinu s textem: „Daruj krev!“ Pod upírem byly uvedeny termíny odběru na příští měsíc a oznámení: „Účast povinná.“

Povinná? To byla novinka. Že by jeden z konzultantových nápadů? Nějaký pokus dát je dohromady jako jednu velkou šťastnou rodinu? Logiku v tom neviděl, ale na jiné vysvětlení nepřišel.

Napadlo ho, jestli je to vůbec legální. Copak může nějaká firma přinutit své zaměstnance, aby darovali krev? Stoupence křesťanské vědy a jiné lidi, jimž to náboženství nedovoluje, asi těžko.

Ale jemu je to jedno – stejně obvykle krev dává, tak co by se o to staral? Ať si tuhle bitvu bojují ti, kteří proti tomu mají výhrady.

Šel zpátky do své kanceláře. *Bitvu?* Kdy začal o zaměstnání v CompWaru uvažovat jako o bitvě? Svou práci měl rád a vždycky tady byl spokojený. Nikde by nepracoval raději. Ale s nástupem BFG se něco změnilo, a nejen v něm. Když se dříve potýkali s překážkami, ať už jim kšefty vyfoukl Microsoft, nebo nedokázali dojít k dohodě se Sony kvůli přístupu k jejich zařízení, vždycky drželi spolu. V krizi jako tato by dříve táhli za jeden provaz a semkli se k podpoře firmy. Ale teď mu připadalo, že zapojení konzultantů jejich jednoduchou

frontu naopak roztříštilo, že je dočista rozkmotřilo. Teď mezi sebou soupeří o práci a místo na slunci. Místo aby drželi spolu a pracovali pro úspěch CompWaru, pracují každý sám za sebe a proti sobě navzájem.

Přivést sem konzultanty byla velká chyba.

Když se vrátil, Lupe zrovna telefonovala. Zakryla dlaní mluvítko a bezhlesně vyslovila „Jet Hayes“. Hayes byl jeho protějšek v konkurenčním startupu a pravděpodobně ten nejotravnější člověk na planetě. Pořád telefonoval a nejspíš se z něj snažil tahat informace, jaké hry CompWare právě vyvíjí.

Craig zavrtěl hlavou a Lupe chápavě přikývla. „Já vím, že je to důležité,“ řekla do telefonu. „Ale pan Horne je na schůzi.“ Chvilí ticho. „Myslím, že to bude trvat celé odpoledne, ale s dovolením si to ověřím.“

Craig jí s úsměvem ukázal palec a šel do své kanceláře.

„Tak bohužel, je to na celé odpoledne,“ říkala, když za sebou zavíral dveře.

Nevěděl, na co bude při pohovoru dotazován, ale chtěl být v obraze ohledně všeho, na čem divize právě pracuje, aby měl jistotu, že je schopen pohovořit o čemkoli, na co může přijít řeč, a tak si prošel všechny aktuální programátorské projekty a našpírl si termíny jejich dokončení a poslední mezníky ve vývoji. Pomalu se schylovalo k polednímu a Craig začínal dostávat hlad – normálně by teď měl mít pauzu pro sebe a na oběd. Když vypínal počítač a sbíral se k odchodu na pohovor, mrzelo ho, že s sebou nemá alespoň něco menšího k zakousnutí.

V malé ledničce vedle tiskárny našel láhev vody; vytáhl alespoň tu a vzal si ji s sebou. Odcházet o pět minut dřív, protože byl zvědavý, jestli bude Lorene Nikonová, programátorka, která šla na pohovor před ním, u konzultanta celou vyhrazenou dobu. „Jdu na pohovor,“ sdělil Lupe. „Ber za mě všechny telefony.“